

en Dame eller Herre fra Provinsen tager end til København en Maaned eller to for at fuldstændiggøre sin Uddannelse i Musik eller Sprog, eller hvad det nu kan være, er det saa en „tilrejsende“ Gæst eller er det en fast Gæst? Der vil være saadanne Grænsetilfælde, som det vistnok er fuldkommen umuligt at komme til Bunds i. Jeg tror derfor, at dette Spørgsmaal maa have virkelig meget stor Interesse for Hoteller og Restauratører, for at man skal kunne sluge et Lovforslag, som efter hele sit Væsen bliver saa udflydende, som dette Forslag maa blive.

Og skal man saa endelig debattere Sagen, er Forholdet jo det, at det, der her foreslaas, er en Udvidelse af Omraadet og for saa vidt en Udvidelse af det, Skatten skal give, og en saadan Udvidelse har vi fra vor Side ingen Interesse i at hjælpe med til. Vi kan have nok at bære i det Medansvar, vi har for det, der en Gang er blevet vedtaget; vi ønsker ikke at lægge flere Sten paa vore Skuldre i den Retning. Skal vi til at revidere denne Lov i Retning af, at visse Foretagender, der ikke tidligere har været med, kommer ind under Beskatningen, maa det kompenseres af en procentvis Nedsættelse af Skatten. Der kunde der være Tale om f. Eks. at gaa ned til 8 pCt. Heroverfor vil man maaske sige, at det er et Tal, der er svært at regne med. Men man behøver jo slet ikke at regne med det Tal, for det er Restauratørernes egen Skyld, at man skal præsenteres for det, man kalder Neergaards Skat, hver Gang man befinder sig paa en Restauration. Loven er saaledes affattet, og med velberaad Hu, at Restauratørerne kunde have haft i deres Haand at lægge Udgiften, som her er Tale om, over paa visse Varer, som efter deres Skøn bedre kunde taale det end visse almindelige Varer. Men Restauratørernes Kærlighed til den daværende og ogsaa nuværende Finansminister Neergaard var saa stor, at de absolut vilde have Lov til at sige „Neergaard“ Tusinder af Gange ud over Landet i Forventning om, at naar det blev sagt tilstrækkelig tidt, vilde denne Skat falde i Grus af sig selv. Efter at have set, at hvad enten de siger Neergaard eller Bramsnæs, bestaar Skatten endda, kan det være, at Restauratørerne mere lidenskabsløst vil betragte dette Forhold og vil forstaa, at hvis der kom en procentvis Nedsættelse — selvfølgelig hvis Skatten indregnes paa samme Maade som hidtil, vilde den med 8 pCt. blive besværligere at beregne end den hidtidige 10 pCt.s Afgift — kunde man maaske nok komme hinanden i

Tale og faa det hele ordnet paa en efter min Mening fornuftig Maade — ogsaa „fornuftig“ saaledes forstaaet, at man ikke gennem denne Afgift vil fortsætte en Agitation imod, at Turister kommer hertil, idet det jo siges, at Turisterne er meget fornærmede over, at de skal betale Skat. Altsaa, vi maa mene, at skal man til at optage Spørgsmaalet om en Udvidelse af Omraadet, maa dermed ogsaa følge, at man optager en Diskussion om, hvorvidt vi saa ikke skal nedsætte Procenten tilsvarende.

Saa er der i øvrigt forskellige andre Bestemmelser, som vi gennemgaaende finder uheldige. Vi finder det saaledes uheldigt, at man skal stille Funktionærer, maaske underordnede Funktionærer, paa det Standpunkt, at de i Virkeligheden skal være Angivere overfor deres Chef. Skal man købe Skatter eller Indtægter af denne Art paa Bekostning af at sætte ellers samarbejdende Mennesker op imod hinanden, maa man efter min Mening være meget betænkelig derved, eventuelt maa man hellere risikere, at Kontrollen er noget mindre effektiv, end den maaske kunde være. Man maa ogsaa i og for sig anse det for en betænkelig Ting at føre Leverandørernes Pligt til at være Angivere overfor dem, der faar Varer hos dem, endnu videre, end den er ført i den bestaaende Lov.

Saa er der enkelte Lettelser i Lovforslaget — en Ting er jo sjælden saa daarlig, at der ikke ogsaa er lidt godt i den. Dem kan vi for saa vidt hilse med Tilfredshed. Men alt i alt maa jeg altsaa hævde, at Lovforslaget er fremsat paa et saa sent Tidspunkt, at vi vanskeligt kan tro, at det har været den højterede Finansminister om at gøre at faa det igennem i denne Samling; ellers vilde det efter vor Mening sikkert være blevet fremsat noget tidligere. Vi mener, at det Problem, der uvilkaarlig op-rulles her, er saa betydningsfuldt, at vi ikke paa 8 Dage kan dømme, om vi gør det absolut rette ved at forandre det ene eller det andet i dette Lovforslag. Jeg maa hævde, at der i indeværende Samling ikke er Tid til at foretage en Revision af denne Beskatning, og skulde en saadan have været ønskelig, maa vi lægge Ansvaret for, at Revisionen ikke kan finde Sted, over paa Regeringen, som har forsømt paa en Tid, da der var Tid nok til at overveje Forslaget, at fremsætte Revisionsforslag.

Dahlgaard: Mit Parti kan tiltræde de i Lovforslagets §§ 2 og 5 foreslaaede Ændringer. Paa samme Maade kan vi tiltræde Lempelserne med Hensyn til Af-